

Snekkersten Baadehavn. Der er Forholdet omtrent det samme som ved Grenaa. Dette Aaer blev givet i 1875—76 paa 5 Aar. Men da Betalingstiden kom, blev Fristen i 1882 forlænget med 5 Aar. Et Aar Aar blev Gælden forrentet, i 1890—91 blev der givet Bevilling til at indrømme yderligere Rentefrihed i 5 Aar, mod at Gælden skulde afdrages med 2 pCt. aarlig. Nu er Summen nedbragt fra 7,600 Kr., som den oprindelig var, til 6,191 Kr., som atter skulde forrentes fra December 1894. Men Havnens ved Snekkersten har lidt meget ved Is og Væleorm; der maa anvendes 6,000 Kr. til Sjtandsættelse og Vedligeholdelse, og de have derfor ikke Raad til at svare de fornødne Afdrag. Den ærede Minister har saa foreslaaet at eftergive Gælden, og Udvalget har ment, at det vil være rigtigt at gøre det i Stedet for saaledes med 5 Aars Mellemrum stadig at skulle forny Rente- og Afdragsfrihed. — Det er de Vædringsforslag og Bemærkninger i Betænkningen, som vedrøre dette Afsnit, og dermed skal jeg slutte.

Svarling: Jeg har ikke ret meget at bemærke til det foreliggende Afsnit paa Finansloven, idet de Vædringsforslag, hvor Mindretallet ikke har kunnet slutte sig til de foreliggende Indstillinger, angaa Bevillinger til Foranstaltninger af provisorisk Natur, hvilke det ikke kan nytte her at komme nærmere ind paa. Jeg skal derfor indskrænke mig til med Henhyn til det af Ordføreren berørte første Punkt, Bevillingen til statistisk Bureau, at udtale, at vort Mindretal selvfølgelig ingen Anledning har haft til at modsette sig, at dette Spørgsmaal bliver staaende hen, til man ser, om det forelagte Lovforslag om statistisk Bureau bliver gennemført eller ikke. Skulde imidlertid dette Spørgsmaal endnu henstaa uafgjort, naar Sagen kommer til 3dje Behandling, maa vi for vort Bedkommende forbeholde os at tiltræde den Bevilling, som vi i saa Tilfælde anse for nødvendig.

Idet jeg nu for sidste Gang har taget Ordet under denne 2den Behandling af Finanslovsforslaget, ønsker jeg at gøre nogle mere almindelige Bemærkninger vedrørende denne Behandling. Jeg har som Mindretallets Ordfører bestræbt mig for at udføre mit Hverv med saa stor Kortshed, som det paa nogen Maade er muligt, og jeg har derfor ogsaa, som jeg i Gaar udtalte, afholdt mig fra at tage Del i den stedfundne store politiske Diskussion. Jeg har altsaa for mit Bedkommende ikke nogen Del i, at denne Finanslovsbehandling er trukken længere end nogen anden, jeg i Øjeblikket mindes,

saaledes at det i Dag er den 12te Mødedag, paa hvilken Finanslovsforslaget staar opført til 2den Behandling. Skønt man i de foregaaende Aar ikke har udbiist nogen særlig Skærdighed ved 2den Behandling af Finansloven, viste det sig dog, at vi i Fjor kun behøvede 8 Dage og i Fjorfor endog kunde tilendebringe Behandlingen paa 5 Mødedage. Folgen deraf bliver da den, at vi nu i Aar slutte Finanslovens 2den Behandling den 28de Januar, medens vi i Fjor sluttede den den 21de og i Fjorfor den 16de Januar. Det synes saaledes, som om der i Aar just ikke er mere Udsigt end de foregaaende Aar til, at der vil blive fornøden Tid til en virkelig Forhandling mellem Tingene om Finansloven, og dette er dog en af de første og nødvendige Forudsætninger for, at vi overhovedet igen kunne naa til en ordinær Finanslov. Jeg beklager dette saa meget mere, som den foreliggende Betænkning og den dertil sig knyttende Liste over Vædringsforslag bekræfter, hvad jeg ved 1ste Behandling tillod mig at bemærke, at der ikke var et eneste Punkt paa denne Finanslov, som kunde siges at gøre det særlig vanskeligt i dette Aar fremfor i de følgende at naa til en Overenskomst om Finansloven. Tværtimod maa det vistnok siges, at alle de Anstødsstene, der i Aar maatte være for at naa til en overensstemmende Vedtagelse af Finansloven i de to Ting, ogsaa ville blive staaende i det kommende og i de følgende Aar, og jeg ser ikke paa nogen Maade, at det vil blive lettere i disse følgende Aar at komme ud over dem, end det vil være i dette Aar. Vhkes det derfor ikke i Aar at naa til en ordinær Finanslov, anser jeg det for lidet rimeligt, at en saadan vil komme i indbeværende Rigsdagsperiode, og det vil derfor let gaa saaledes, som jeg ved 1ste Behandling udtalte Frygt for, at vi komme til at leve Aarhundreder ud paa provisoriske Forfatningstilstande. Jeg beklager dette overordentlig i og for sig, men jeg beklager det mest for Folketingets Skyld, thi det er ubestrideligt, at den Faktor, som lider mest ved de provisoriske Tilstande, er Folketinget, der saa længe de vare, ikke vil komme til at øve sin berettigede Indflydelse paa Finansloven i fuldt Omfang og paa alle dens Omraader. Det er derfor ogsaa mit Haab, at det omfider vil gaa op for Befolkningen, at de, som ærligt arbejde paa at naa til den Overenskomst mellem Tingene, som er en nødvendig Betingelse for, at vi atter kunne komme ind i regelmæssige finansielle Tilstande og naa til en ordinær Finanslov, i Virkeligheden arbejde for Folketingets sande Interesser.